

Păcatul nu se vindecă singur

Miercuri, 23 martie 2005

Gili Cârstea

Aș dori astăzi să vă atrag atenția asupra unui alt element important aflat în citatul din Patriarhi și Profeți despre care discutam ieri. Sora White spunea că oamenii închid canalul de comunicație cu cerul atunci când, deliberat, resping lucrarea Duhului Sfânt și o numesc o lucrare satanică.

Citatul continua așa:

„Dumnezeu lucrează prin manifestarea Duhului Său ca să-l mustre și să-l convingă pe păcătos; și dacă lucrarea Duhului este refuzată, în cele din urmă Dumnezeu nu mai poate face nimic pentru acel suflet. Ultimul mijloc al harului divin a fost folosit. Păcătosul s-a despărțit singur de Dumnezeu, iar păcatul nu conține în el însuși un leac ca să se vindece singur. Nu mai există nici o rezervă de putere, prin care Dumnezeu să poată lucra pentru a-l convinge și converti pe păcătos. 'Lăsați-l în pace' (Osea 4,17) - este porunca divină. Atunci 'nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate, ci doar o așteptare înfricoșată a judecății și văpaia unui foc care va mistui pe cei răzvrățiți' – Evr.10:26-27” (PP 405).

Aici este un lucru demn de remarcat. Dumnezeu folosește o multitudine de procedee pentru a-l ajuta pe păcătos să înțeleagă drumul periculos pe care s-a angajat. Dar există un moment în care nici chiar Dumnezeul nostru atotputernic nu mai poate face nimic. Acel moment este stabilit chiar de omul păcătos, atunci când decide, în cunoștință de cauză, să întrerupă canalul de comunicație cu cerul. El dorește să fie lăsat în pace, iar Dumnezeu respectă alegerea lui. Lucrarea de convingere a Duhului Sfânt este numită „ultimul mijloc al harului divin.” Cerul nu mai are o „rezervă de putere” spre a-l convinge și converti pe păcătos.

Din acest moment intră în scenă pervertirea adevărului despre caracterul lui Dumnezeu. Se crede că, deoarece Dumnezeu a făcut toate eforturile pentru salvarea păcătosului, este normal acum să-i aplice pedeapsa capitală pentru încăpățânarea de a persista în rebeliune față de guvernarea divină. Acum este corect să fie omorât, căci viața lui nu mai valorează nimic în ochii cerului, iar pentru cel în cauză ar urma o viață de mizerie care l-ar scârbi chiar pe el. Așa am ajuns în situația neplăcută în care un lucru rău devine un lucru bun, dacă motivele sunt pertinente. Dacă scopurile sunt nobile, mijloacele pot fi cât se poate de perverse. Cum au căzut creștinii într-o asemenea capcană?

Când Dumnezeu a epuizat și ultima „rezervă de putere” pentru convingerea celui greșit, misiunea și acțiunile Sale se opresc aici. Puterea Sa mântuitoare este blocată de o voință liberă, iar decretul divin, singurul conform cu neprihănirea, este: „Lăsați-l în pace!”

Acum, ce se întâmplă cu păcătosul atunci când se dă porunca înfricoșătoare „Lăsați-l în pace”? Aici drumurile se despart din nou. Cei mai mulți din biserică sunt convinși că urmează o incursiune de pedeapsă din partea îngerilor lui Dumnezeu, care nu poate lăsa nelegiuirea nepedepsită.

Citatul oferă însă o altă explicație, iar impactul ei ar trebui să fie devastator pentru credința noastră despre pedeapsa lui Dumnezeu.

Închizând deliberat gura lui Dumnezeu, dorind să fie lăsat în pace, păcătosul nici nu visează că drumul pe care a pornit este cu sens unic. El nu a dorit să creadă – și exact aceasta este poziția bisericii astăzi, nici ea nu dorește să creadă – că „păcatul nu conține în el însuși un leac ca să se vindece singur.” Păcatul este încă văzut a fi un afront moral adus autorității, afront care trebuie pedepsit prin lege.

Nu, păcatul nu este un afront moral, el este o aberație a creierului uman produsă de despărțirea de natura divină. Despărțirea aceasta nu conține „un leac,” un sistem de autocorecție, de vindecare automată. Virusul morții nu se devirusează singur, iar stăpânitorul acestei lumi nu a găsit încă o soluție, cu toate laboratoarele lui de inginerie genetică. Ca să-și ascundă neputința, ne amăgește cu paleative spirituale gen karma, nemurirea sufletului și alte feluri de transmigrări mistice. Dar realitatea sfidează oferta lui. Moartea a îmbrățișat cât se poate de strâns planeta asta și nu se va găsi niciodată o soluție alternativă la dezastrul în care ne găsim. În Eden, Dumnezeu a rostit adevărul veșnic, la fel de real astăzi ca și atunci: Odată despărțirea de natura divină produsă, nu rămân decât două alternative: Reconectarea la izvorul vieții, ori moartea veșnică.

Minciuna șarpelui în Eden a afectat profund acest adevăr. El a propus că păcatul în sine nu produce moartea, dar dacă se va întâmpla, va fi o pedeapsă din partea lui Dumnezeu pentru nesupunere. Astăzi religia susține cu înverșunare această doctrină.

Evenimentele care se vor desfășura curând pe pământ vor aduce dovezi zdrobitoare că, atunci când harul protector al lui Dumnezeu este gonit de pe pământ, „păcatul nu conține în el însuși un leac ca să se vindece singur.” Se apropie ziua când cerul va fi obligat să anunțe o situație sfâșietoare pentru inima lui Dumnezeu:

„Se pare că ei s-au lipit de idolii lor, iar Dumnezeu va spune curând îngerilor Săi: Lăsați-i în pace!” (1 T 486).